

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/170/2016
Identifikačné číslo spisu:	8714210419
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8714210419.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ T. Z., bytom X., 2/ T. Q., bytom X. a 3/ R. Q., bytom X., všetci právne zastúpení spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Beňo, PhD., proti žalovanej: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 80 000 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20 C 117/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. marca 2016 sp. zn. 7 Co 376/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 22. septembra 2015 č. k. 20 C 117/2014-177 určil, že nárok žalobcov 1/, 2/ a 3/ na náhradu nemajetkovej ujmy je voči žalovanej opodstatnený. Ďalej vyslovil, že o trovách konania sa rozhodne v konečnom rozhodnutí vo veci samej. V rozhodnutí uviedol, že žalobou sa žalobcovia 1/, 2/ a 3/ domáhali vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 40 000 €, žalobkyni 2/ sumu 20 000 € a žalobcovi 3/ sumu 20 000 € spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že dňa 20. septembra 2011 došlo k dopravnej nehode zavinennej Q. Z., ktorý bol vodičom motorového vozidla značky Z. a ktorý bol poistencom žalovanej, pričom pri dopravnej nehode okrem vodiča Z. zahynul tiež spolujazdec B. Z., syn žalobkyne 1/ a brat žalobkyne 2/ a žalobcu 3/. Sporným v konaní bolo právne posúdenie, či úmrtím poistenca žalovanej došlo k zániku nároku žalobcov. Podľa žalovanej uplatnené nároky sú nárokmi, ktoré vznikli výlučne škodcovi a ktoré jeho smrťou zanikli. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade protiprávnosť a príčinná súvislosť zásahu vyplýva z trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Lučenci, odborom kriminálnej polície. Protiprávne konanie a príčinná súvislosť zásahu do práv a oprávnených záujmov žalobcov vyplýva zo vzťahu žalovanej ako poistiteľa a jeho poistenca Q. Z., vodiča vozidla, ktorý dopravnú nehodu zapríčinil. Vo vzťahu k žalovanej aplikujú

právnú úpravu Európskej únie a slovenskú právnú úpravu, je súd prvej inštancie názoru, že žalovaná je pasívne legítimovaným účastníkom konania. Skutočnosť, že Q. Z. v čase dopravnej nehody mal so žalovanou uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sporná nebola.

2. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 31. marca 2016 sp. zn. 7 Co 376/2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a vyslovil, že o trovách odvolacieho konania sa rozhodne v konečnom rozhodnutí vo veci samej. Uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Dospel k záveru, rovnako ako súd prvej inštancie, že smrťou osoby zodpovednej za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej je opodstatnený. Poukázal na skutočnosť, že zákon č. 381/2001 Z.z. v ustanovení § 27a prebral právne akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie uvedené v jeho prílohe, v ktorej je v zozname preberaných právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie uvedená aj Smernica Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, druhá Smernica Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a tretia Smernica Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. nemožno posudzovať izolovane bez ohľadu na cieľ sledovaný vyššie uvedenými smernicami. Odvolací súd v odôvodnení dáva na pozornosti rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C 22-12 týkajúci sa C. I., z ktorého pod pojem škoda na zdraví použitý v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. treba zahrnúť i nemajetkovú ujmu utrpenú v dôsledku úmrtia blízkeho príbuzného pri dopravnej nehode. Pre možnosť pokrytia takejto náhrady povinným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je právne významné to, či vnútroštátne právo náhradu tejto nemajetkovej ujmy upravuje a nie to, že uvedená náhrada nie je začlenená do časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu. V podmienkach Slovenskej republiky je právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch upravené v ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd je toho názoru, že aj keď pri dopravnej nehode 20. septembra 2011 zomrel i vodič motorového vozidla, ktorý mal zároveň so žalovanou uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, táto okolnosť zánik povinnosti žalovanej plniť nespôsobuje.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu žalovaná podala dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že sa jej postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je arbitrárny a nepreskúmateľný. Poukázala na to, že sformulovala v odvolaní 3 dovolacie otázky pre prípad, že by odvolací súd plánoval potvrdiť medzitýmny rozsudok. Odvolací súd však len konštatoval, že dovolanie nebolo pripustené, nakoľko na predložené otázky podal Súdny dvor uspokojivú odpoveď v rozsudku vydanom vo veci C 22/12. Žalovaná namieta, že odvolací súd nekolaboruje, akou úvahou dospel k záveru, že Súdny dvor je oprávnený dávať uspokojivú odpoveď na výklad vnútroštátnych právnych predpisov. Poukazuje aj na odklon od doterajšej judikatúry. Žalovaná tvrdí, že súdy sa nevysporiadali so zásadnými argumentmi žalovanej, a to v otázke možnosti a prípustnosti údajne eurokonformného výkladu pojmov zákona o povinnom zmluvnom poistení, otázkou a následkami v prípade zániku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku úmrtia vinníka a jeho prípadného prechodu na žalovanú, ako aj otázkou priamej príčinnej súvislosti medzi poisťnou udalosťou a zásahom do osobnostných práv žalobcov. Odvolací súd podľa žalovanej pristúpil k aplikácii ustanovení zákona o povinnom zmluvnom poistení a Občianskeho zákonníka týkajúcich sa zániku poistenia, ktoré doteraz

neboli použité, žalovaná má za to, že odvolací súd mal podľa ustanovenia § 231 ods. 2 O.s.p. vyzvať účastníkov konania, aby sa k ich možnému použitiu vyjadrili.

4. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol ako nedôvodné.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 CSP), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 CSP).

6. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O.s.p., § 35 CSP aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z.z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom, sa zaoberal prípustnosťou dovolania a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť.

7. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

8. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu boli upravené v ustanovení § 238 O.s.p. a § 237 O.s.p.

9. Podľa § 238 O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1). Dovolanie bolo prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a napokon tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

10. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

11. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nebolo

pripustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (išlo tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

12. Žalovaná procesné vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., na ktorú poukazovala žalovaná.

13. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa rozumel postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania (strane sporu) realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, a pod.).

14. Dovolací súd v súvislosti s ďalšou námietkou žalovanej pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p., pričom sa táto norma uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany sporu (II. ÚS 76/07).

15. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

16. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmvanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, popisuje dôvody, ktoré viedli žalovanú k podaniu odvolania, uvádza tiež rozhodujúci skutkový stav a právne predpisy, z ktorých súd vyvodil svoje právne názory. Rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočne reaguje aj na námietky žalovanej uvádzané v odvolaní. Súd sa zaoberali tiež otázkou možnosti a prípustnosti eurokonformného výkladu pojmov zákona o povinnom zmluvnom poistení, otázkou zániku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku úmrtia vinníka a jeho prechodu na žalovanú, rovnako tak príčinnou súvislosťou medzi poistnou udalosťou a zásahom do osobnostných práv žalobcov. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tak dáva dostatočné odpovede na podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Dovolací súd považuje preto rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne zdôvodnené a za presvedčivé. Žalovaná preto

nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

17. K námietke žalovanej týkajúcej sa údajnej prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy podľa žalovanej použil ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení a Občianskeho zákonníka, ktoré predtým použité neboli, bez toho, aby vyzval účastníkov konania na vyjadrenie sa k ich možnému použitiu, dovolací súd poznamenáva, že aj keď odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré neboli citované v rozhodnutí súdu prvej inštancie, nezaujal na ich základe svoj právny záver. Doplnil ním len výklad svojho rovnakého právneho záveru založeného na rovnakých ustanoveniach ako súd prvej inštancie. Nad rámec a na podporu záveru však uviedol ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení, z ktorých nevyplýva zánik poistenia zodpovednosti z dôvodu smrti poisteného. Takýmto postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom.

18. Odvolací súd rovnako neodňal možnosť žalovanej konať pred súdom ani tým, že vo svojom rozhodnutí uviedol, že na predložené dovolacie otázky žalovanej podal Súdny dvor uspokojivú odpoveď v rozsudku vydanom vo veci C 22/12 a nevyjadril sa k nim. Nakoľko odpoveď a stanovisko Súdneho dvora pretavil do odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, kde s týmto stanoviskom polemizoval a podporil ním svoj názor. Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd nie je povinný pripustiť dovolanie na stranu navrhnuté dovolacie otázky.

19. Žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nekolaboruje, akou úvahou dospel k záveru, že Súdny dvor je oprávnený dávať uspokojivú odpoveď na výklad vnútroštátnych právnych predpisov. Odvolací súd práve naopak v rozhodnutí uvádza, že zákon o povinnom zmluvnom poistení prebral právne akty Európskych spoločenských, vrátane Smerníc Rady uvedených v prílohe. Ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení tak podľa odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane bez ohľadu na cieľ sledovaný týmito smernicami.

20. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že nakoľko bol zákon o povinnom zmluvnom poistení výsledkom smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené teraz platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, je pri výklade pojmu škoda pre účely zákona o povinnom zmluvnom poistení potrebné vychádzať z chápania pojmu „škoda“ v komunitárnom práve. Dovolací súd dáva do pozornosti, že sa uplatňuje princíp prednosti práva Európskej únie pred národným právom. Keď sa aj na určitý právny prípad aplikuje norma vnútroštátna, mala by byť interpretovaná a použitá v súlade s právom Európskej únie. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie uznesenia ÚS SR III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 z ktorého cituje, „Práve smernice ako typová kategória predpisov sekundárneho práva sú (na rozdiel od nariadení) typické absenciou priamej uplatniteľnosti voči fyzickým osobám a právnickým osobám v jednotlivých členských štátoch. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva o fungovaní EÚ“) je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Citované ustanovenie primárneho práva Európskej únie vysiela zrozumiteľné posolstvo vnútroštátnym orgánom členských štátov zaväzujúc ich na taký výkon ich vrchnostenských kompetencií, ktorý zabezpečí dosiahnutie výsledku očakávaného smernicou. Inými slovami, ide tu o povinnosť naplniť vôľu úniijného tvorca smernice vnútroštátnymi právnymi prostriedkami.“

21. Žalovaná v dovolaní namieta aj nesprávne právne posúdenie podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2

písm. c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o jeho opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

22. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p., a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

23. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.